

EEN LUCHTBELEVING VANUIT EEN OUDE CESSNA:

Even een rondje Saint-Tropez

HET GERINGE VLEGVELDJE VAN SAINT-TROPEZ, EIGENDOM VAN AÉROPORT NICE-CÔTE D'AZUR, WORDT VRIJWEL UITSLUITEND DOOR PRIVÉ- EN ZAKENJETS GEBRUIKT. MAAR SOMS VERTREKT ER OOK EEN BEJAARDE CESSNA, MET ONZE MEDEWERKER ROYAN VAN VELSE AAN DE STUURKNUPPEL. LEES HOE JE SAINT-TROPEZ VANUIT DE LUCHT INEENS ANDERS BEKIJKT, OVER DE ZEE, TRANSPARANTER DAN OOIT EN OVER DE GEWELDIGE, BIJNA GEWELDDADIGE KLIFFEN.

TEKST EN FOTO'S: ROYAN VAN VELSE

OM JE TE MOGEN BEGEVEN OP HET KLEINE aéroport van Saint-Tropez dien je in ieder geval over de juiste dosis BCBG te beschikken. Bon chic, bon genre. De wachtruimte van het vliegveldje is niet bepaald bestemd voor de gewone mens. Ik zit wat relaxed in een stoel en kijk naar een vrouw in een mooi mantelpakje. Haar leeftijd is moeilijk in te schatten en ze heeft een klein hondje bij zich. Haar man, die ondanks de warmte getooid is in een dure blazer, staat verderop te bellen. Het beeld is mondain en stereotiep en hoort helemaal bij het illustere Saint-

Tropez dat iets verderop ligt, op 15 kilometer afstand.

Het stel wacht tot hun privé-jet gereed is gemaakt voor vertrek. Ik zit gewoon in een korte broek en de chique dame lacht me voorzichtig toe waarna we een spontane korte babbel maken. Veel originele en gemeenschappelijke gespreksonderwerpen hebben we echter niet dus we praten noodgedwongen over haar hondje. Ik weet zeker dat het beestje Fifi heet, want zo heten de meeste verwenste schoothondjes in Frankrijk. Het gesprek is leuk genoeg. Ook al hoor

ik niet thuis in haar wereld, toch ben ik op mijn plek op het vliegveldje. Niet als belangrijke passagier weliswaar, maar als piloot.

Zo'n 4.000 kisten per jaar zorgen voor geluidshinder

Ik neem afscheid van haar, steek een amicale hand op naar haar echtgenoot of amant die mij enthousiast teruggroet, als waren we oude vrienden, en ik ga naar buiten, het tarmac op. Tussen de bergen in ligt hier de start- en landingsbaan van LFTZ zoals het veld in pilotentaal heet. De baan

Royan van Velse en zijn moeder

Het mini-vliegveld van Saint-Tropez

In de verte de eilanden van Hyères. Daar mogen we niet heen

is iets meer dan een kilometer lang en 30 meter breed, en derhalve geschikt voor kleine toestellen. De oriëntatie is 06/24, wat betekent dat op het kompas de ene kant naar 60 graden wijst en de andere naar 240. Het zijn voornamelijk zakenjets en privé-jets die hier landen, in totaal zo'n 4.000 kisten per jaar. Dat lijkt niet zo heel veel, maar het betekent het dubbele in aantal vliegbewegingen en de inwoners van de aanliggende dorpen Cogolin en La Môle klagen steen en been over het geluid. Het positieve effect is wel weer dat een landingsstrip de directe regio een stuk bereikbaarder maakt, ook al liggen de beduidend grotere vliegvelden van Nice en Hyères ook niet heel ver weg.

Aan het eind van de baan staat een lastige berg

Het is wederom warm deze zomer en ik loop naar mijn toestel voor de veiligheidschecks. Het is geen luxe jet maar een Cessna C-172, een eenmotorig toestel voor vier personen. De kist is al oud maar doet het gelukkig nog goed. Wanneer ik na het opstarten toestemming krijg van de toren om mijn parkeerpositie te verlaten, taxi ik rustig naar het begin van de baan om daar toeren te maken. De verharde baan is weliswaar lang genoeg voor deze kist maar aan het einde daarvan staat een lastige berg. Terwijl ik mijn voeten stevig op de remmen houd waardoor de kist stil blijft staan, geef ik vol gas met de throttle. Het toestel begint

te schudden en te rammelen terwijl ik de toerenteller op zie lopen. Dan laat ik de remmen los en schiet de Cessna met al haar vermogen naar voren. Kort daarna trek ik al aan het stuur om los te komen, druk het pedaal voor het staartroer maximaal in om vooral rechtdoor te blijven vliegen, en steven ik op de berg af.

Kreten van spijt van mijn moeder

Alles rammelt en raampjes vliegen open en dicht. Ik heb mijn moeder zover gekregen dat ze een keertje mee wil vliegen en ik hoor door de headset heen aan haar kreten hoeveel spijt ze daar nu van heeft. Dat duurt totdat we boven het reliëf uitsteken en we de Middellandse Zee zien

De affaire Air Cocaine

Het vliegveldje kreeg in 2013 grote bekendheid door wat de 'affaire Air Cocaine' zou gaan heten. Op 20 maart van dat jaar werd op de luchthaven van de Dominicaanse Republiek een Falcon 50-jet het opstijgen belet. Het toestel had Saint-Tropez als bestemming, maar had behalve twee Franse piloten en twee passagiers ook 700 kilo cocaïne aan boord, in 26 tassen. Het viertal werd gearresteerd en tot lange gevangenisstraffen veroordeeld. Maar twee piloten zagen kans per boot van het eiland te ontsnappen; ze verbleven in afwachting van hun hoger beroep buiten de gevangenis. Ze keerden naar Frankrijk terug waar ze werden gearresteerd. Evenals een douanier in Saint-Tropez. Franse rechters moeten nog vonnissen.

liggen. Er staat een beetje wind, er is wat turbulentie en we maken een grote bocht om het dorpje La Môle heen om koers te zetten naar de Grande Bleue. Dan lijkt het opeens rustig in de lucht en kunnen we wat relaxen terwijl een deel van de Var onder ons door glijdt.

Naar links om de grote rotspartijen langs zee te bekijken

We genieten van het aanzicht van de Col du Canadel met zijn smalle, slingerende wegen waar je met geen mogelijkheid vaart op kunt maken met de auto. Het landschap onder ons is glooiend en opvallend groen. Mediterrane dennen lijken met hun takken naar de zon te reiken terwijl verscholen landhuizen nu opeens niet meer aan het zicht zijn onttrokken. We vliegen over de stranden van Cavalaire-sur-Mer en in de verte zien we de eilanden van Hyères liggen. Daar mogen we niet heen van de verkeersleiding omdat het een beschermd gebied is. We maken daarom een draai naar links om grote rotspartijen langs zee te bekijken: Cap Lardier bij La Croix-Valmer en Cap Camarat bij Ramatuelle. Zo vanuit de lucht zijn die geweldige en bijna gewelddadige kliffen nog veel indrukwekkender dan vanuit het water.

De grote attractie vanuit de lucht is Saint-Tropez. De jachten liggen in de haven, het oude stadsdeel met hoge muren en de citadel tonen zich op een wijze die je anders niet ziet en het water is aantrekkelijker en transparanter dan ooit. Mogelijk verstoren we met ons gebrom de rust van de Tropezians en die van de vele toeristen daar beneden in het stadje, maar ik voel me zeker niet schuldig.

Leren vliegen tussen de bergen

Om uiteindelijk na een luchtbeleving weer te kunnen landen op LFTZ moet je een bepaald circuit volgen. Om deze reden moet je (in Frankrijk) opgeleid worden om te leren vliegen tussen de bergen. Het circuit leidt ons eerst boven de voormalige torpedofabriek van Gassin. Een paar jaar

Even leek het einde nabij

Bij wijze van bezuinigingsmaatregel besloot de vorige Franse regering te stoppen met de douanefaciliteiten op het vliegveldje. Dit zou betekenen dat de jet-passagiers uit niet-Schengen landen niet meer via Saint-Tropez Frankrijk konden binnenkomen. Dat zou het economisch einde van het luchthaventje impliceren. Na talloze protesten uit zo ongeveer de hele wereld trok 'Parijs' het besluit weer in.

geleden nog werden hier de modernste torpedo's ontworpen en gefabriceerd en niet zo heel veel toeristen wisten dat. Zoiets past ook niet helemaal in het plaatje van een duur en chique stadje. Eenmaal de fabriek voorbij moet je als vlieger weer een stukje stuurmanskunst aandurven door een slalom uit te voeren tussen de bergen alvorens de baan voor je te zien liggen. De landing is al even steil als de take-off maar even later taxiën we vrolijk langs de piste. Met een vieux coucou als een C-172 steek je wat af tegen die andere glimmende kisten die langs het beton gerangeerd staan, maar zweven boven dit deeltje van de Provence is met een sportvliegtuigje misschien nog wel veel authentiek en sensationeler dan in een veel te snelle jet.

Een oude benzinepomp bij het restaurant

Van vliegen krijg je trek want men beweert dat het een sport is. Gelukkig ligt er op 800 meter van het veld een heel bij-

zonder restaurant: de Auberge de la Môle. Hier kun je voortreffelijk lunchen op een heerlijk, schaduwrijk terras. Een oude benzinepomp herinnert aan vervlogen tijden, en daarachter doet de kaart je de meest exquisite gerechten ontdekken, te beginnen met vele soorten pâtés waar je maar geen keuze uit kunt maken. In dat restaurant vertoeven is ronduit een culinaire beleving en de echte liefhebbers hebben de weg weten te vinden naar deze wat afgelegen trésor caché. Het mooiste bestek wordt uit de kasten en de laden gehaald om in stijl van de verschillende gerechten te genieten. En zo heel duur is het nu ook weer niet, ook al heb je dat zelf een beetje in de hand. Ook die fles wijn van meer dan € 4.000 staat namelijk op de kaart. Een lekkere Côtes de Provence die uitstekend past bij je gerecht is gelukkig een prima alternatief.

De combinatie van vliegen en eten maakt La Môle compleet. Het enige storende hier, voor sommigen dan, heel af en toe, is zo'n rondsnoerend vliegtuig.

